

sti kakor na človeških rokah) se oprijemljejo, gugajo se v zraku, plezajo, skačejo ter se prekucujejo. Iščejo si sadja in listja, če se jim zdi, stopijo tudi na tla, da najdejo tam slastno koreninico ali sladko semence. Skoki po šest metrov so jim igrače. Z vrha drevesa se vržejo na konec najnižje veje, ki se ušibj pod znatno težo. A v hipu, ko se veja zaguga nazaj kvišku, je že šinila opica kakor strela na drugo. Ta pa je preslaba, da bi se zravnala sama ter vzdignila še žival; nič zato: opica počaka, da se veja umiri, potem pa spleza po njej nazaj k deblu.

A ne ogibljejo se opice niti trnja; kjer je najhujše, lete kakor po gladkih tleh; zavijalka ji je prijetna lestvica, drevesno deblo uglajena pot. Česar ne doseže s sprednjo, prime z zadnjo roko.

S tem svojim plezanjem in prekucavanjem, s svojim pričkanjem in pretepavanjem prinaša opice črez dan življenje v džunglo. Viseko v vrhah dreves se razlega izmed vej njihovo hripvao cvilenje, in na daleč se sliši njihovo hlastanje, kakor da se je utrgala v zraku vihra in beži skozi gozdne vrhove.

Vsdrugod je mir in tišina.

Drugačno življenje pa nastopi, ko izgine na nebu solnce, ko se pripravlja noč, da ogrne džunglo v gosto temo, ki jo pozneje posreabri luna. Ta razlije svojo luč nad džunglo, in tiha pravljica, kakor v majski noči, leži nad njo. Voda v reki šumi tiho okrog debela, ki se je od starosti zrušilo vanjo, opice so se že spravile — seveda ne brez krega — spat v svoje sedeže pod drevesnimi vrhovi, v temnih zatišjih po džungli pa se budi ponočno življenje. (Dalje prih.)

Dedek in vnuk.

Po polju hodi stari ded
in solze briše si z oči:
minulo je že troje let,
a fantov naših le še ni.

Za njim priteče deček mlad:
ah, dedek kje je oče moj?
Pokazal bi mu tako rad,
kako je lep konjiček moj!

In dedek tiho govori:
za hrlbi daleč, daleč tam
v neznanem grobu oče spi
in nikdar več ne pride k nam!

Zajoče deček se glasno:
ah, oče moj, zakaj si šel,
zakaj za vedno si slovo
od fantka svojega ti vzel?

Poglej to polje, vnuček moj,
na njem se oče tvoj potil,
za to je šel v krvavi boj,
da prost njegov bi sinko bil!

Ko delal boš na polju tem,
spominjaj mojih se besed:
potem ko tudi jaz umrem,
v prostosti živel naš bo svet!

Ivan Dobravec.

